

[Aksel Larsen.]

kale og kommunisterne rådede over 90 mandater. Jeg tillader mig i den forbindelse at se bort fra retsforbundet, om hvilket det ikke har været mig muligt at se, om det hørte til højre eller venstre fløj i folkettinget. Nu er højre fløj i folkettinget vokset til 77, fordi de uafhængige sprang over valglovens 60 000 stemmers barriere, men socialdemokratiet, de radikale og folkesocialisterne råder til gengæld over 99 mandater. Vælgerne har talt, og man gør klogt i ikke at ignorere denne tale.

Man bør heller ikke se bort fra, at medens de to partier, der betragtedes som arbejderpartier, nemlig socialdemokraterne og kommunisterne, i 1957 fik tilsammen 76 mandater, så råder socialdemokratiet og socialistisk folkeparti nu tilsammen over 88 mandater eller akkurat halvdelen af de stemmer, der formentlig kommer i betragtning i visse afgørende indenrigspolitiske spørgsmål. En sådan situation har vi aldrig før haft i dansk politik. Det må endvidere bemærkes, at disse to partier ikke åd hinanden op trods visse socialdemokratiske lederskribenters forsøg på at få skænderi i gang; begge partier gik frem.

Endelig er man vel klar over, at den snak før valget om, at med forsvarsforliget mellem de fem partier var militærspørgsmålet for stedse taget ud af den politiske strid i Danmark, ingen steder hører hjemme. Man har ganske vist også i denne debat optrådt, som om militærspørgsmålet ikke eksisterede; det er kun nævnt af en enkelt taler. Jeg går ud fra, at størsteparten af, om ikke hele det radikale venstres stemmetab må skrives på den konto, at de gik med til militærforliget med NATO og med de konservative. Jeg tror ikke, der kan råde tvivl om, at socialistisk folkepartis stemmetal blev så stort, fordi vort parti som det eneste sagde sandheden, nemlig at opretholdelse af dansk militærvæsen er galskab, at sund fornuft siger dansk afrustning. Når man betænker den naturlige og aldeles ikke usunde tøven, hvormed vælgerne flytter

deres stemme fra et parti til et andet, og når man dertil lægger, at socialistisk folkeparti måtte føre sin valgkamp næsten uden penge, næsten uden presse, med et minimum af tryksager og offentlige møder, kan man gå ud fra, at militærmodstanden ikke er så ringe, heller ikke blandt de vælgere, der den 15. november fortsat stemte på det ene eller det andet af militærforligets fem partier.

Selv dagbladet Aktuelts lederskribent synes nu at have forstået alvoren heri, men han søgte i søndags at argumentere mod vort standpunkt med påstanden om, at vi krævede dansk neutralitet, og at dansk neutralitet forudsatte en fordobling eller tredobling af vort militære beredskab og vore militærudgifter. Jeg skal ikke på ny erindre ham om, hvad det ærede medlem hr. Alsing Andersen i 1930 udtrykte som socialdemokratiets politik i „Afrust vort land!“. Jeg står med bogen her, og den er skrevet og udgivet før hamskiftet, men jeg vil blot gøre opmærksom på, hvad sagen drejer sig om nu. Vi er af den opfattelse, at sådan som krigsteknikken har udviklet sig, eksisterer der ikke den ringeste mulighed for, at et land med Danmarks beliggenhed, udstrækning og befolkningstal kan forsvares eller dets befolkning beskyttes med militære midler, og så er det ligegyldigt, om disse militære midler er landets egne eller vore såkaldte allieredes. Dansk militærvæsen er bekosteligt i fredstid, det er nytteløst eller direkte farligt i en krig, og derfor foreslår vi dansk afrustning.

Man har sagt til mig: ja men en hvilken som helst stormagt vil på 2 timer uden sværdslag kunne besætte et afrustet Danmark. Jeg ved det. Jeg ved også, at selv uden brug af atombomber, og hvad dertil hører, vil en hvilken som helst stormagt med sværdslag kunne erobre og besætte Danmark på 2 timer, også selv om Danmark er bygget om til en befæstet fattiggård. Jeg bryder mig imidlertid ikke om at tænke på, hvilke ødelæggelser dette ville medføre, eller på, hvor stor eller lille en del af det danske